

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. S.**, e. č.
státní příslušnost,
t. č. pobytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. OAM-450/ZA-ZA11-ZA17-2018,

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. OAM-450/ZA-ZA11-ZA17-2018
se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ze dne 11. 9. 2018 žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2018, č. j. OAM-450/ZA-ZA11-ZA17-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 a

§ 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 25. 5. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z údajů poskytnutých k žádosti a pohovoru ze dne 31. 5. 2018 a doplňujícího pohovoru ze dne 17. 7. 2018 vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce je kurdské národnosti, vyznává islám (sunnitskou větev) a je sympatizantem strany HDP (Halkların Demokratik Partisi – Lidová demokratická strana). Z hlediska osobního stavu je svobodný a bezdětný. Naposledy žil ve své vlasti v kraji Mersin. Do ČR přicestoval nelegálně přes Řecko a Itálii. Rozhodl se opustit vlast proto, že je Kurd. V oblasti, kde žil, je kurdská menšina a byli tam často vyslýcháni a mučeni ze strany vlády. Dále popsal v množném čísle různá příkoří, která tam Kurdové zažívají. On sám nebyl členem žádné kurdské politické strany. Někteří lidé, kteří byli členy strany, zmizeli a on se domnívá, že byli zlikvidováni státem. Otec žalobce se v minulosti odmítl stát členem místní domobran, a tak se dostal na černý seznam vojenské policie. Je levicového smýšlení a angažoval se v kurdských věcech, ČR mu poradila rodina. Zmizeli jeho dva kamarádi, a tak nečekal na vyřízení svého cestovního pasu a odjel na Kurdy je vyvíjen nátlak, policie se vyptává na členy HDP, žalobce je pouhým sympatizantem strany HDP.
4. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování jako irelevantní. Podle názoru žalovaného žalobce nebyl v zemi původu politicky exponován, neboť podle svého tvrzení byl pouhým sympatizantem, není ohrožen. Osobami, kterým hrozí v Turecku nebezpečí, jsou podle názoru žalovaného pouze vysocí představitelé HDP. V tomto ohledu žalovaný odkázal na informaci OAMP Turecko-Kurdové z 9. 5. 2018. Žalobce je mladý chovatel dobytka. V daném případě nejde podle žalovaného o konstrukci azylového příběhu pronásledované osoby.
5. K problémům žalobce v zemi původu způsobených jeho kurdskou národností žalovaný uvedl, že pokud měl potíže při pořádání shromáždění strany HDP, jichž se ani nezúčastnil, anebo když mu nebyl vydán cestovní pas, měl využít prostředky nápravy stanovené tureckým právním řádem. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že v Turecku je situace kurdského etnika vystupňována do tak extrémních podob, jak se snaží žalobce dovodit. Právně není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci, což potvrzuje jejich pronikání do politických, podnikatelských a společenských elit tureckého státu vystavěného na republikánských principech.
6. Ve vztahu k otázce možného pronásledování žalobce v zemi původu se žalovaný zabýval též možností vnitřního přesídlení. K tomu uvedl, že pokud se Kurd dostane do lokálního konfliktu skrze svou etnicitu v některé části Turecka, má možnost se tomuto konfliktu vyhnout přestěhováním.
7. K aktuální situaci v Turecku žalovaný uvedl, že je mu známa situace, kdy po pokusu o vojenský puč byly tisíce lidí uvězněny a desetitisíce osob pracujících ve státním sektoru byly suspendovány. Závěr o pronásledování konkrétního jednotlivce lze učinit pouze s přihlédnutím ke konkrétní azylové výpovědi žadatele. K porušování lidských práv tureckým státem tedy dochází v případech osob s konkrétní specifickou minulostí převážně pracovního rázu (justice, vysoké školství, armáda, policie), což v případě žalobce nelze zachytit.

8. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který je v Turecku zcela zrušen od roku 2004. Podle žalovaného v Turecku může docházet k sociálním animozitám či problémům stran kurdského etnika, ale zcela jistě nejde o paušálně vygradovanou situaci do míry hrozby vážné újmy. Žalovaný zopakoval svou úvahu o možnostech využití prostředků ochrany, které skýtá turecký právní řád.
9. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že v oblastech v blízkosti hranice se Syrií existuje stav zvýšeného napětí, přičemž odkázal na zprávy z období listopadu 2017 až června 2018. Ve většině oblastí Turecka je ale situace bezpečnostně stabilní (např. metropole Izmir, Antalya, Istanbul, Ankara, Bursa...). Pokud měl žalobce problémy v místě bydliště, mohl se v rámci své vlasti přestěhovat na jakékoliv místo. Žalobce po Turecku volně cestoval již v minulosti a zbylé části Turecka jsou pro něho volně dostupné. Oblast Mersin (město Suruc) je navíc bezpečnostně naprosto v pořádku.
10. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, a proto žádost zamítl.

III. Žaloba

11. V žalobě a jejím doplnění žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a porušení několika ustanovení zákona o azylu a správního řádu. Ke svému minulému pronásledování žalobce uvedl, že byl před svým odchodem z Turecka několikrát zadržen policií a následně vyslýchán ohledně strany HDP a bit na policejní stanici.
12. Žalobce poukázal na § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 kvalifikační směrnice (tzn. definici pojmu pronásledování) a uvedl, že nezákonné zadržení žalobce ze strany policie a použití fyzického násilí lze nepochybně označit za akt pronásledování. Zároveň se jednalo o diskriminační policejní opatření, jehož byl žalobce obětí pouze pro svou příslušnost k etnické kurdské menšině. Žalovaný tato tvrzení náležitě nezohlednil, ačkoliv výpověď žalobce neoznačil za nepravdivou a ani neuvádí konkrétní okolnosti, jak by bylo možno k takovému závěru dojít. K tomu odkázal také na zprávu US Department of State z března 2017, podle níž jsou antiteroristické zákony hodně využívány proti Kurdům.
13. Žalobce uvedl, že pronásledování může mít i podobu opatření působících fyzický nátlak. Žalobce byl v konstantním stresu z policie. Kromě toho je podle něj třeba zohlednit aktuální situaci v Turecku, tedy konflikt se sousední Sýrií a cílené útoky na kurdské jednotky.
14. K obecné situaci Kurdů v Turecku žalobce uvedl, že tato je komplikovanější, neboť na Kurdy je často nahlíženo jako na teroristy a jejím často přisuzováno politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK. Žalovaný tuto situaci nepřiměřeně zjednodušil, pokud poukázal na participaci Kurdů ve veřejné správě, ale nezohlednil fakt, že tyto osoby veřejně nemohou prezentovat svůj původ, neboť v opačném případě by byly nařčeny ze separatismu. Prezident Erdogan se snaží po pokusu o převrat zbavit se Kurdů působících ve státních strukturách. Žalovaný nesprávně vyhodnotil existenci odůvodněného strachu žalobce z pronásledování, neboť nezohlednil všechny skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Konkrétně žalovaný nezohlednil, že žalobce efektivně nemohl žádat o cestovní doklad, neboť takový postup je podle jeho názoru třeba považovat za pronásledování administrativní cestou.

15. K možnosti využití vnitřního přesídlení žalobce uvedl, že možnost vnitřního přesídlení připadá do úvahy v případě, kdy původcem pronásledování jsou nestátní subjekty, nikoliv státní orgány, jak tomu bylo v případě žalobce (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008). Napadené rozhodnutí se nezabývá žádnými z uvedených kritérií, tedy reálností, přiměřeností, rozumností a smysluplností řešení situace žalobce spočívající ve vnitřním přesídlení na jiné místo v Turecku. Žalovaný pouze obecně konstatuje, že žalobce mohl tuto možnost využít. Takový způsob hodnocení jedné z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nelze považovat za přezkoumatelný.
16. Žalobce dále odkázal na to, že bylo rozhodnuto o znovuzavedení monitorovacího procesu Turecka v důsledku nedodržování lidských práv, a to až do doby, než bude problém vyřešen uspokojivým způsobem (srov. prohlášení o dočasném odstoupení od některých závazků vyplývajících z Evropské úmluvy o lidských právech a některých článků Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).

IV. Vyjádření žalovaného

17. Ve svém vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
18. Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal v úvahu tvrzené skutečnosti a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí.
19. Žalovaný uvedl, že důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu. Situaci v Turecku se v napadeném rozhodnutí zabýval v dostatečném rozsahu na základě shromážděných podkladových informací, s nimiž měl žalobce příležitost se seznámit dne 17. 7. 2018.
20. Žalobce se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití odmítl vyjádřit a žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by správní orgán měl při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu vzít v úvahu, nedoplnil, ani takové doplnění nenavrhнул. Omezil se při tomto úkonu na konstatování, že se cítí být spojen se stranou HDP, je ale jen jejím sympatizantem.
21. Žalovaný trvá na správnosti závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Vedly jej k němu konkrétní skutečnosti sdělené samotným žalobcem v průběhu správního řízení, v podrobnostech odkazuje žalovaný na obsah správního spisu, zejména protokoly o pohovorech.
22. Ve vztahu k tvrzení o pronásledování Kurdů v Turecku odkazuje žalovaný na související judikaturu (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 177/2018 - 28 ze dne 21. 6. 2018 (byť k případu opakovaně podané žádosti o mezinárodní ochranu). V nynějším případě lze sice připustit, že žalobce uvedl konkrétní problémy s policií, žalovaný však nemohl pominout, že namísto jakékoli snahy domáhat se ochrany v rámci země své státní příslušnosti či řešit situaci vnitřním přesídlením žalobce dospěl po konzultaci s rodinnými příslušníky k rozhodnutí vlast opustit. Ač uvádí, že jeho rozhodnutí bylo impulsivní jako

reakce na odvedení jeho dvou přátel policií, je třeba vzít v potaz i další souvislosti jím předkládaného azylového příběhu. K důvodům odvedení jeho přátel policií bližší informace neměl, stejně tak na jejich další osud pouze usuzuje, sám uvádí, že věří, že byli zabiti.

23. S tvrzenými riziky, jež žalobce odvozuje od pouhé skutečnosti, že je Kurd, pak nekoresponduje skutečnost, že ve vlasti zůstali jeho další příbuzní, včetně jeho staršího svobodného bratra. Navzdory svým tvrzením o svém levicovém a prokurdsky orientovaném smýšlení neprezentoval žádné konkrétní aktivity, pro které by žalovaný měl předpokládat, že jeho další setrvání ve vlasti by pro něj mohlo představovat riziko vážné újmy. Odhlédnout nelze ani od výše uvedeného faktu, že ve vlasti zanechal další četné příbuzné. Rovněž lze poukázat na postup žalobce, který o mezinárodní ochranu nepožádal při první možné příležitosti na území Evropské unie, ale cíleně se pohyboval napříč Evropou, aby vyhověl přáním a plánům svých rodičů. Takové jednání nedokládá palčivost jím tvrzených potíží, kterou se snaží v žalobních námitkách demonstrovat. O azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to jak z hlediska časového, tak i zeměpisného.
24. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z informací o zemi původu obsažených ve správním spisu. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, odůvodněné v potřebném rozsahu a nepomíjí konkrétní sdělení žalobce, jak je mu žalobou vytýkáno. Žalovaný je přesvědčen, že ani v důsledku žalobní argumentace nebyly zpochybněny jeho závěry o absenci pronásledování žalobce z azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
25. Rovněž v souvislosti s možností udělit doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a zákona o azylu postupoval správní orgán v souladu s platnou právní úpravou a žalobce na jeho právech nezkrátil ani z hlediska posouzení přítomnosti rizika skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ jeho návratu do Turecka. Hodnotil-li žalovaný výpověď žalobce jako nadnesenou, vycházel opět z konkrétních zjištění, aniž by usiloval o bagatelizování důvodů, pro něž vlast opustil. Již z kontextu žalobcových sdělení je zjevné, že teprve v důsledku zpřesňujících dotazů žalovaného se uchyluje k precizování zpočátku značně obecné podoby svých tvrzení, která navíc formuluje v množném čísle. Byl to naopak žalovaný, kdo způsobem vedení pohovorů se žalobcem (žadatelem) směřoval ke zjištění konkrétních okolností jím předkládaných důvodů. Ve prospěch závěrů žalovaného o snaze gradovat azylový příběh žalobce svědčí i v závěru pohovoru nejprve nově tvrzené členství ve straně HDP, z čehož vzápětí pod tíhou argumentace žalovaného ustoupil a setrval na konstatování, že je pouhým sympatizantem této (i parlamentně zastoupené) politické strany. Správní orgán se zabýval rovněž žalobcovou možností přestěhování se na jiné místo v rámci Turecka, své rozhodnutí považuje i v tomto směru za zákonné a vzhledem k obsahu informací o zemi původu a žalobcových sdělení i řádně odůvodněné. Návrh na zrušení napadeného správního rozhodnutí je nedůvodný. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnuje, že neshledává obsah žalobních námitek způsobitým zpochybnit jím vyslovené závěry. Správní rozhodnutí považuje za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.
27. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť byly naplněny podmínky pro rozhodování soudu bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s.

28. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „*úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU*“.^[1] S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
29. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Je v něm založen protokol o pohovoru ze dne 17. 7. 2018, zpráva Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018, Informace OAMP Turecko – 9. 5. 2018, Kurdové – postavení ve společnosti, politické strany a politická reprezentace (hovořící mj. o postavení HDP a postavení Kurdů po pokusu o vojenský puč), zprávy Asylum Research Consultancy ze dne 21. 11. 2017 „Turecko. Zpráva o zemi – aktualizace“ a zpráva Turecko – Informace irského dokumentačního centra pro uprchlíky ze dne 24. 1. 2018 týkající se „Zacházení s kurdskými civilisty“ a další zprávy vyjmenované v napadeném rozhodnutí.
30. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel nejen ze skutkového stavu zjištěného žalovaným ve správním řízení, ale přihlédl ve smyslu citovaného čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice též k obecně známým skutečnostem, tzn. aktuální situaci v Turecku (reáliím v zemi původu). Jak k tomuto ustanovení judikoval Nejvyšší správní soud, i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015-32, přístupný na www.nssoud.cz).
31. Tento postup je však v předmětné věci nezbytný, neboť mezi stranami je nesporné, že žalobce pochází z jihovýchodní oblasti Turecka, konkrétně z oblasti Mersin v pohraničí se Syriskou arabskou republikou. Město Suruc pak leží jen několik málo kilometrů od syrských hranic.
32. Je obecně známou skutečností, že na začátku října tohoto roku došlo k změně v turecko-syrských mezinárodních vztazích, když Turecko provedlo vojenskou invazi do Sýrie s cílem vytvořit v pohraničí bezpečnostní zónu (viz k tomu např. <https://zpravy.aktualne.cz/zahranici/kurdove-se-chystaji-na-turky-urady-vyhlasily-vseobecnu-mobi/r~b02a422aea6f11e982ef0cc47ab5f122/>). Je rovněž nesporné, že tureckým nepřítelem jsou kurdské jednotky, které ovládaly tuto pohraniční oblast. Krajský soud má za to, že jde sice o lokální, ale nepochybně mezinárodní ozbrojený konflikt, který se odehrává v oblasti, odkud žalobce pochází.
33. Důsledky této změny okolností pro napadené rozhodnutí, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, jsou nasnadě. Jedná se nepochybně o skutečnost, která do značné míry

může měnit náhled na situaci Kurdů v Turecku, zvláště pak těch, kteří pocházejí z pohraniční oblasti se Sýrií a jsou politicky aktivní. V první řadě krajský soud poukazuje na to, že pokud žalobce tvrdil, že byl v Turecku pronásledován z důvodu své kurdské národnosti, neboť na Kurdy je podle jeho názoru nahlíženo jako na „teroristy“, je zřejmé, že toto tvrzení žalobce bude třeba podrobit novému právnímu hodnocení z pohledu situace v zemi původu po provedení invaze do Sýrie a shromáždit k tomu relevantní a aktuální informace o současných protikurdských náladách v Turecku. Zvláště je třeba prověřit i možnost, že by Kurdům v určitých případech nebyly vydávány cestovní doklady, tak jak to tvrdil žalobce, a to z důvodu politických a rasových (etnických) předsudků. Toto tvrzení žalobce bylo v napadeném rozhodnutí vypořádáno pouze velmi formalisticky až paušalizovaně.

34. Druhá rovina úvahy se týká politického přesvědčení žalobce, který o sobě tvrdil, že je sympatizantem politické strany HDP. Za normální situace by samotné sympatie k tomuto politickému uskupení ještě nezavdávaly důvod k oprávněným obavám, že bude žalobci v případě návratu do vlasti hrozit pronásledování či nebezpečí vážné újmy (viz k tomu např. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2016, čj. 62 Az 7/2015-43). Krajský soud však upozorňuje na to, že jak plyne ze zpráv o zemi původu obsažených ve správním spisu (např. ze zprávy Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018), následkem provedení pokusu o vojenský puč docházelo k represím vůči kurdským politickým elitám, a to nejen na centrální, ale také lokální (samosprávné) úrovni řízení. Jakkoliv žalobce nelze považovat za žádného místního politika a ani politického aktivistu, na základě úvah žalovaného v napadeném rozhodnutí nelze úplně vyloučit, že mohl být terčem policejní zvůle v souvislosti se svou kurdskou národností a politickými postoji.
35. Lze dále předpokládat, že nedávná turecká ofenzíva v Sýrii zaměřená proti kurdským jednotkám ještě prohloubila tlak vůči Kurdům žijícím v syrském pohraničí, jakož i politický nátlak proti politickým stranám, které mají prokurdskou orientaci (zejm. HDP). K tomu lze poukázat kupř. na veřejně dostupné informace <https://svet.sme.sk/c/22260957/styroch-starostov-tureckych-miest-zadrzali-pre-vazby-na-kurdov.html>. O vlivech turecké invaze na kurdské obyvatelstvo na druhé straně hranice pojednává také kupř. článek slovenského právního teoretika Branislava Fábryho „Turecká ofenzíva a osud Kurdov v Sýrii (přístupné na <http://casopisargument.cz/2019/10/16/turecka-ofenziva-a-osud-kurdov-v-syrii/>)
36. Dále je třeba zmínit, že v nedávné době krajský soud posuzoval případy několika kurdských žadatelů o azyl pocházejících z Turecka (viz k tomu rozsudky vydané ve věcech vedených pod sp. zn. 41 Az 20/2018, 41 Az 22/2018, 41 Az 15/2019, sp. zn. 33 Az 19/2018 a sp. zn. 33 Az 20/2018). V těchto věcech krajský soud zaujal názor, že obecně vzato Kurdové v Turecku nejsou pronásledováni z azylově relevantních důvodů, což samozřejmě nevylučuje, že v individuálních případech politických exponentů prokurdsky orientovaných stran může být situace odlišná, a ani turecko-syrský konflikt nemá povahu ozbrojeného konfliktu. V tomto ohledu se však situace změnila, jak již zdůvodněno, a žalovaný je povinen vyhodnotit, jaký efekt má změna situace v Turecku na postavení kurdského etnika. Některé z uvedených kauz se navíc liší v podstatných skutkových ohledech od nyní posuzované věci, a to zejm. místem původu žadatele o azyl na tureckém území. Krajský soud tedy nyní svým rozhodnutím v předmětné věci reflektuje změnu situace a individuální znaky této kauzy (zejm. původ žalobce z krizové oblastí turecko-syrských hranic).
37. Krajský soud tedy dospěl po přezkumu napadeného rozhodnutí zejm. ve světle nových událostí v regionu syrsko-tureckých hranic k závěru, že žalovaný je povinen nově vyhodnotit příběh žalobce z hlediska aktuálních a relevantních informací o situaci v Turecku a zabývat se otázkou možného pronásledování žalobce (§ 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s § 12

písm. b) téhož zákona), jakož i rizikem vážné újmy (§ 14a odst. 2 zákona o azylu) v případě jeho návratu do vlasti, resp. města Suruc, odkud pochází.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. V dalším řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce o přiznání náhrady nákladů řízení nepožádal a krajský soud ani ze spisu nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Žalovaný byl v řízení neúspěšný. Proto krajský soud rozhodl, že se náhrada nákladů řízení nepřiznává žádnému z účastníků (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.